

El pes de les ombres

Sandra Arribas
Juan José Berdejo
Pablo Gutiérrez
Laura Herrera
Eric Palma
Llum Ripoll

letra
nova

bromera

Notí com el gèlid vidre de la botella lliscava davall el meu peu moments abans que amb el cap xocara contra el sòl de l'habitació, sobre el qual únicament descansaven ara recipients buits d'ànima vidriosa i distant. Intermitents ràfegues del fred vent nocturn aconseguien escapar-se entre els buits de les llargues i velles cortines violàcies. Aquella nit m'ocultaven la trista visió d'una lluna blanca i irregular, embolicada en l'homogènia foscor de l'aire corrupte d'aquesta ciutat impia. Malgrat tot, la humitat regnava en l'ambient; pesava sobre els meus muscles; s'adheria a la pell una sufocant calor, i el meu únic desig era arrancar-me-la, tira a tira, per a notar en la boca el sabor de la carn després de tant de temps. Saciar així, per fi, el rugit indolent dels budells.

Tardí uns segons a reincorporar-me. La visió era doble, no tenia records dels últims dies, però el meu cos acollia a l'interior una sensació d'opressió que m'impulsà a agafar el telèfon amb l'única mà que encara responia als impulsos nerviosos. Estava tremolant; la suor m'entelava la vista. Teclegí agitat el nombre que, des de feia més temps del que el meu fastiguejat cervell podia recordar, em rondava el cap: 611 062 646. Comunicava, i trenquí a riure. Després, m'assentí al sofà, situat al centre de la xicoteta habitació. Els llums estaven apagats i un únic

canelobre il·luminava dèbilment l'estança. Encenguí la televisió, l'única herència que mon pare va tindre el plaer de concedir-me abans d'abandonar-me el dia que morí la mare.

A la televisió transmetien un anunci de Nadal en què el iaio li regalava un dècim de loteria al net. Aquest, amb un somriure, abraçava la seua esposa, i tot acabava en una emotiva fosa a negre. Un corrent d'aire em gelà les entranyes. Les veus de la televisió i el telèfon comunicant eren l'única sintonia que acompanyava, aquesta nit, el silenci de la cambra. Havia sigut així des d'aquell fatídic dia.

Extraguí de la meua butxaca una xeringa. Em tantegí l'avantbraç. La llum era escassa, però al meu cos era fàcil albirar el pàl·lid reflex verd de les venes. No necessití ni tan sols mirar per a injectar-me l'agulla. Ho feu amb calma, ja que no tenia pressa. Baixí el dit a poc a poc, assaborint cada instant de pau en el procés. Ja no tremolava. El corrent d'aire m'assotava l'esquena. Vaig escoltar un soroll. Les ombres envaïren el meu refugi, éssers de forma humana amb ulls que brillaven amb una vívida llampada carmesina. Mirar-los era com observar el buit. Remolins de brea negra delimitaven el seu contorn. Els taulers de fusta esmussaven davall el pes d'aquelles ombres, que s'acostaven deixant entreveure les seues negres goles sense llavis ni dents. Estrenyí l'agulla. S'assentaren al meu costat. M'abraçaren, i un alé gèlid eixia de la seua boca, i em fregaven el bescoll. Recolzí el cap sobre les seues cames. Els seus dits m'acaronaven, i deixava un

rastre dens i apegalós d'un petroli que acabava caient per ambdós costats del cos. Més ombres s'anaren acostant. Sentí que se'm removien les entranyes; vomití brea negra, i d'aquella massa informe emergí mitja figura d'una altra criatura, més xicoteta, amb la forma d'un infant que, instants després, començà a alimentar-se de mi arrancant trossos de la meua pell.

Estic massa cansat per a cridar. El meu cap ara descansa en les ombres, i, amb un buit al meu ésser, escric aquestes paraules. Ja no estic sol; i per fi, el maleït telèfon ha deixat de comunicar.

Feia fred, així que tanquí la finestra de l'habitació abans de gitar-me. Aquella nit no tenia son; encenguí el mòbil i m'entretinguí navegant per Instagram. Lliskuí el dit per entre les apassionants vides dels meus companys: festes, viatges, cançons, festes, besos, banquets, festes i més festes després de les festes, festes amb ressaca, conversacions ressacoses sobre la festa; un dia darrere d'un altre. I jo l'única cosa que desitjava era créixer, allunyar-me de tots aquells paràsits infectes de la societat, de la seua tòxica influència. Els odiava. Odiava les seues fotos, la seua roba, els seus aires de superioritat, la seua arrogància, els seus somriures falsos, les seues poses ridícules perquè uns llepaculs, i mai millor dit, se'ls acostaren bavejant a fi que els xafen el coll i puguen veure'ls així les bragues. On ha

quedat el romanç en tot açò? On m'espera a mi l'amor en tot açò? Per què he de suportar jo la visió idealitzada d'una vida buida de qualsevol significat més enllà que alguns pobres desgraciats l'òmpliguen amb falses promeses de fidelitat? Per què només jo meresc el maltractament i la solitud? Apaguí el mòbil. No havia sigut una bona idea. Aní al bany a aclarir-me.

Posí el cap davall l'aixeta. Notava l'aigua lliscar, pesada, per la frondosa cabellera morena. Les gotes discorrien pel coll, i mullava la llarga camiseta que vestia... Odiava també la roba cenyida; em feia sentir exposada. L'aigua continuava caient. Els cabells acabaren cobrint-me la vista. Alcí el cap i, lentament, com si estiguera arrancant la crosta resseca d'una ferida vella i profunda, desapeguí el pèl de la cara, amb les dues mans, amb el mateix temor que sent un infant mentres obri la porta de l'armari a la cerca del dimoni que l'espera. M'observí fixament en l'espill durant molt de temps. Em lleví la samarreta. Feia calor. «Ah, és cert», murmurí apartant la vista del reflex.

Eixí del bany. Baixí per les escales de la primera planta. Em dirigí a la cuina. Amb indecisió, recolzí el peu al primer escaló. Escoltí un soroll estrany; la fusta va cruixir davall el pes. Temia despertar els meus pares, així que em lleví les sabatilles. Amb el peu descalç podia ara sentir les esteles esgarrar la pell i afonar-se dins davall cada xafada. Mai m'havia agradat eixa escala. El seu cruixit era insuportable a cada pas que donaves, i encara més en el dens silenci de la nit. Havia deixat el mòbil sobre

l'escriptori, així que, sense la llanterna, em trobava ara a mercé de la intuïció del record per a no fer un pas en fals en la foscor que m'embolicava; el pitjor monstre que podia trobar-me eren els pares desperts a la matinada. A mitjan camí haguí de recolzar part del pes en la barana de l'escala, perquè el grinyolar de la fusta era més fort de l'habitual. Malgrat tot, sense cap sorpresa, aconseguí arribar a la planta baixa.

Entrí a la cuina, i obrí el frigorífic per a refrescar-me; però la botella estava massa freda i les dents se'm gelaren en entrar en contacte amb l'aigua. Tan desagradable fou eixa sensació com el soroll que murmurava al meu cap. Era persistent, m'embolicava. Grinyolava darrere de l'orella... Provenia del calaix de la cuina. Posí la mà dreta sobre el pom per a obrir-lo. El murmuri es convertí en una melodia, i la melodia en un cant davall el qual observava ara, fixament, el ganivet de cuiner que usava mon pare per a tallar les verdures i els grans filets que de vegades portava de la carnisseria del cantó, després de les seues freqüents escapades nocturnes. Sempre m'havia preguntat on anava, però mai havia tingut el valor d'insistir davant d'una mirada esquiva. Agafí el ganivet. El seu tall era blanc i lluent. Malgrat la foscor de la casa, aconseguí albirar el meu reflex a la polida superfície. Estrenyí fort l'empunyadura, i pugí per les escales. La fusta cruixia novament.

Tantegí la paret del bany per a trobar l'interruptor de la llum. La resplendor em danyà la vista. Em mirí a

l'espill. Posí la mà esquerra sobre la galta. Sense parar d'observar-me, llisquí els dits pel coll, pels si, descrivint una peresosa essa fins a arribar al final de la panxa. L'estrenyí amb força per a fer esclatar tot el greix del meu interior. Baixí la mà dreta i llisquí la punta del ganivet, suaument, sobre aquesta. La sang brollava davall la ferida. Passegí el ganivet pel tors, lentament, fins a arribar a la gola. La pell negra es trobava ara tenyida per un riu, roig, que discorria rejoyenint la carn amb passió. L'espill lluïa una brillantor carmesina, la llum resplendent de dos ulls que m'observaven. El seu negre cos es contorcé sobre la superfície. Extragué els braços, i els estengué cap a mi. Una viscosa brea negra queia d'ells. M'arrossegà amb ella cap a l'espill. Jo em deixí abraçar. Al cap i a la fi, mai ningú ho havia fet abans.

Blanc. Observava la imatge especular de les meues faccions en el polit reflex del sòl de la inabastable i majestuosa sala en què em trobava, ara, confosa i atreta pel suau balanceig dels cossos que allí presents i en parelles ballaven de forma mecànica. Blanc. La vista a penes apreciava el sostre de l'habitacle, que descansava sobre unes robustes columnes d'acabat corinti, blanques, arrabassades en contra de la seua voluntat del seu color original; o qui sap, potser repudiaren la seua naturalesa pròpia darrere del seu benestar. Tot blanc. Blanques les meues mans, el

meu pèl, la meua carn; les parets, el sòl, el sostre; el sobri i llarg vestit, les sabates de tacó, l'impol·lut esmòquing dels ballarins; i la meua innocència, allí exposada davant de la mirada del company de classe que havia sigut focus dels meus records durant aquest últim temps.

Em mirava fixament. El mirava, l'observava. Un pas, dos; ens acostàvem. La música no cessava. Estengué els seus braços, jo em deixí abrigar. Ballàvem, al mateix so, al mateix compàs, que la resta del saló. Un pas, dos. Ens miràvem. Els seus dits es submergiren al meu cabell, a la recerca del meu coll. Sentia amb cada vegada més intensitat el seu alé en la meua gola, fins que les nostres respiracions eventualment s'entretallaren, l'una a l'altra; l'una, amb l'altra.

El seus ulls de marfil coartaren la meua raó. Els seus llavis cobraven un to ocre a mesura que reflectien la il·luminació dels llums d'aranya que em rodejaven, ocultes en algun lloc del llunyà sostre, i projectava, al mateix temps, l'ombra del meu cap sobre la superfície polida, el sòl, on reposaven els meus peus. Era meua l'única ombra que tacava l'estança. I els seus ulls s'acostaren, arrossegats pels seus llavis. I jo em viu traslladada als meus records, que em doblegaren en una ràpida ràfega de llum.

Neons. Música estrident. Les parets tremolen, ensenye el meu DNI al guarda; la resta entra sense traves. Entre, i em trobe rodejada de desconeguts. Els meus companys han desaparegut sense mi entre la multitud; ara no puc formar part d'aquesta. Em trobe sola i perduda. La gent passa i

em xoca. Música estrident. Persones besant-se. I jo sola, i jo perduda. Canvi d'escena. En la meua habitació. Silenci. Solitud. Els pensaments es fan núvols, eteris: la seua pluja àcida m'esgarra. I el silenci acompanya la meua vida, situada ara en un pupitre, al fons d'una classe, després de les incessants carcallades dels companys, alienes i prohibides per a mi. Un instant de demora i un últim record guardat en la recambra m'encerta en les entranyes, i agonitze, mentres m'odie, sense camisa al fons d'un carreró. El meu company de classe es mofa, subjectant la meua roba en una mà. S'acosta a la meua orella i em murmura: «Ets horrorosa».

Els seus llavis s'acostaren i em digué: «hui estàs preciosa»; i jo, de sobte, li colpegi la cara amb el puny, i li deixí arrere un rastre negre a la galta. Perquè negra era la contaminació que sorgia de la meua ànima i que ara s'estenia des dels meus nucs fins a la meua nina: ascendia, i tractava de cobrir-me de fosca sutja.

Fugí. No trobava el moment de detindre'm. Els ballarins posaren la mirada en la meua esquena, ja enfosquida; m'observaven, es reien? Em menyspreaven? Jo corria: suplicava que el seu pensament no m'aconseguira. I corria, a l'exterior, fred, llòbrec, inundat de blanca neu ara tacada per les meues xafades, que deixaven un rastre de brutícia: la marca del seu pes.

Neu, bosc, branques, arbres. No hi havia obstacle que em poguera detindre, excepte jo mateixa. Correguí, fins que haguí d'aturar-me. S'estenia enfront de mi, en la seua onírica plenitud, un llac cristal·lí i rutilant pels

impactes de la lluna sobre les seues aigües. Profaní la seua entitat amb la bruna immundícia de la meua pell, que allotjava les arrels en la meua epidermis i que jo tractava de desposseir del meu cos; però l'aigua lliscava indolent sobre aquesta, sense cap efecte. Tossí, i de la meua gola expel·lí una brea negra que s'afonà en el llac amb violència, i com un sòlid, remogué la superfície en forma d'ones, que formaren una imatge, lenta i tímidament: el reflex d'una jove sense camisa, de mirada perduda, a la qual una essa sanguinolenta li dividia el tors. No aconseguí discernir si ella era el meu reflex, o jo el seu; perquè comencí a expel·lir del meu interior més d'aquell negre fluid. Em desmaí. El meu cos s'afonà inert en l'aigua, la qual es tenyí de roig a la meua caiguda.

Obrí els ulls amb esforç. El meu enrampat cos presidia el sòl i la sang del meu llinatge brollava sense força i sense remei, tenyint la pell de roig.

Pau. Em trobava sumida en un ensomni amb causa, fi i rumb. La meua respiració, tremolosa, romania també calmada. La tranquil·litat pròpia de la fi em mantenia, doncs, desperta; desperta per l'excitació d'un sentiment que mai havia sentit, que desitjava preservar fins a l'últim instant dels meus dies: pau. La meua ànima, pura, abandonaria el cos a la cerca d'un receptacle més digne d'una vida plàcida, feliç.

Llavors sorgiren de l'espill del bany éssers d'ulls carmesins. Remolins d'una substància viscosa en delimitaven el contorn. En el silenci de la nit, pogué escoltar un batec: l'esmoreïda sintonia del meu cor. Al principi, ressonava a ritme de negres; però progressava, no obstant això, en cada ocasió més ràpida. La melodia es desenvolupava en un *crescendo* constant. Un bucle ininterromput de colps secs al pit. Em posí la mà al cor. El cap em palpitava. Comencí a hiperventilar: havien pres la meua forma, les meues faccions, el meu aspecte, els meus cabells reflectits en aquella podridura.

No són jo, no poden ser jo, qui soc jo? Què és el que crec que soc? Són elles la imatge del meu interior, o soc jo una il·lusió del seu? És que potser soc o he sigut? Podré ser?

El meu cor bategava cada vegada més ràpid. L'opressió al pit no cessava. L'eco del cor ressonava a la gola. De sobte, sentí un fred aborronador en les cames. Una substància viscosa lliscava pel meu peu, abraçant-me el turmell. La seua vívida mirada carmesina m'abrasava la pell. De les seues goles gotejava aquell petroli pudent que ara em cobria.

Estic sola. Sempre estaré sola. Volia pau, no morir. Volia descans, no final. Volia atenció, no obsessió. Volia amor i m'ha sigut rebutjat sistemàticament. Mai podré canviar-ho i mai podré canviar-me.

Una ombra amb un aspecte idèntic al meu quan encara era xicoteta, se m'aproximà. Em preguntà, innocent, amb la mateixa veu: «De què tens por?».

De la gent, de mi mateixa. De l'odi, de la crueltat. De la companyia, de la solitud. No puc canviar-ho. M'odien, m'odie. M'exclouen, m'excloc. M'asfixien, m'ofegue. Em sent perduda; sola i perduda.

Estengué l'ombra la seua mà i em brindà un espill on observar-me. Posà el dit polze sobre la galta, em va acariciar i una llàgrima s'escapà a l'estímul.

És cert. Sempre estaré amb mi mateixa. Exclosa i menyspreada, però amb mi mateixa. Sense amor, amb la meua sola companyia. Fins i tot sense amor, puc amar-me.

Retirà l'espill de la meua cara. Les ombres recobraren novament la seua forma monstruosa. S'allunyaren, i em quedí sola i acompanyada, estesa en el terra del bany. Posí la mà esquerra sobre la galta. Llisquí els dits pel coll, pels sins, traçant una peresosa essa fins a arribar al final de la panxa. Gaudint de les meues corbes, pareixia que la ferida havia deixat de doldre... I dormí, en pau; i el sol eixí un dia més.